

У финалу Купа 11. маја 1988. године Борац је поразио Црвену звезду (1:0) и први је, и једини, друголигаш који је освојио тај велики трофеј. Колику вриједност има Борчев успјех, говори и чињеница да је Звезда три године касније, постала првак Европе и свијета, у Барију и Токију. Али, прије тога...

Тренер Хуснија Фазлић, тек почео да "слаже" нови Борац. За двије године, док је трајала мукотрпна селекција, једни играчи су одлазили, други долазили, мучило се и у Другој лиги, на видiku је коначни био тим који може нешто значајније да уради.

Бањалука је већ била оуглала на Борчево сивило.

Водећи стручни тандем у клубу Хуснија Фазлић и помоћник Ненад Гавриловић упорно су гурали "своју причу" вјерујући у оно што раде. У међувремену, клуб кадровски јача, за предсједника је изабран Месуд Мулаомеровић, тако да је на "ширем плану" направљена организациона окосница клуба. Предсједник Општине Милан Станивуковић, у име "градске политике" Зоран Калинић, што је заједно са људима од струке и директором Милорадом Славнићем, која је била основни покретач свих акција Борца, цијелом пројекту давало посебну озбиљност.

У љето 1987. године, Борац започиње, послије ће се показати, своју велику мисију. У

Купу, у првом колу, стартује против Радника у Босанској Дубици, побједа од 9:0. Слиједи Куп сусрети: Козара – Борац 0:2, Борац – Електробосна 2:1, Борац – Рудар (Љубија) 2:1, Јединство – Борац 0:0 (пеналима 2:3), Борац – Леотар 4:1, Борац – Осијек 1:1 (пеналима 3:2), Спартак – Борац 1:1, Борац – Спартак 1:1 (пеналима 5:4)...

Никад љепшег снијега...

Борац дочекује реванш четвртфинала са Војводином, у првом сусрету у Новом Саду било је 3:0 за домаћина.

Доље у свлационици Градског стадиона, гдје бораве играчи Борца, хладноћа поледила и подне плочице. Тренер Хуснија Фазлић покушава да створи атмосферу:

- **Јесте ли обезбиједили кафић у којем ћемо вечерас да славимо** – пита Сенада Лупића.

Лупић ћути. Остали такође. Фазлић не одустаје:

- **Да не вјерујем у чудо, не бих ни дошао на стадион. Остао бих код куће.**

Огласи се Суљо Беширевић:

- **Шефе, да ли ви нас храбрите, или вјерујете у то што говорите?**

Хуне одврати:

- Не, Суљо, ниси добро питао: ви мене храбрите, ја вјерујем у вас!

Свлачионицом се разлегао аплауз.

Фазлић диктира којих ће једанаест играча истрчати на терен: Каралић, Малбашић, Матаја, Билбија, Липовац, Шпица, Дургутовић, Матејић, Беширевић, Поповић, Лупић. Терен прекривен снијегом. Тешко је по њему и ходати, а камоли трчати и играти. Ништа се не дешава више од четрдесет минута. Ни удараца, ни шанси, искусни Новосађани мудро чувају велику предност из прве утакмице од 3:0. У самом финишу, у четрдесет и трећој минути, Лупић је довео Борац у вођство од 1:0.

Других четрдесет пет минута претворило се једнима – Борцу – у фудбалску чаролију, а другима – Војводини – у ноћну мору која ће ко зна колико трајати.

У тој "зимској бајци", за двадесет и два минута, постигнуто је пет голова, а Борац је од губитника стигао до побједника.

Јунак сусрета био је Сенад Лупић. Четири пута погодио је мрежу Новосађана.

Утакмица је преношена на телевизији, а кад су навијачи Борца видјели шта се дешава на терену, многи су напустили топле домове и похрлили на стадион. Сусрет је почео пред непуне двије хиљаде, а завршио пред близу четири хиљаде гледалаца.

Кад је судија Милован Николић из Љубљане одсвирао крај, резултат од 6:1 водио је Борац у полуфинале Купа Југославије.

Лупић је био стријелац у четрдесет трећем и педесет деветом, шездесет деветом и седамдесет петом, Поповић у педесет и трећем, а Беширевић у шездесет и трећем минути за Борац, а Чурчић у шездесет и другом минути за Војводину.

У другом полувремену, у игру су ушли Шијаковић и Лемић, а свих тринаест фудбалера заслужили су чисту десетку, за борбеност и за фудбалско умијеће.

Та ноћ, уз невиђено славље, промовисала је кафић "Танго" у култно Борчево мјесто. Кад је судија одсвирао крај, неколико пријатеља Борца, на челу са Штефом Јосиповићем, Светом Јотићем, Небојшом Пантићем и Момом Глигићем одјурило је у кафић који се налази неколико стотина метара од стадиона, припремило гозбу за играче и тренере, да би око поноћи, навијачи и силан свијет стигао у "Танго". На великој хладноћи стајало се у малој башти и на самој улици испред овог састајалишта младих.

Касније ће из "Танга" навијачи Борца полазити на утакмице, ту ће се окупљати фудбалери, одатле се одлазило на тренинге и на путовања.

О "Тангу" је објављена и репортажа у београдском Темпу, у њему ће се годину дана касније, родити и идеја о формирању навијачке армије Борца – ВУЛТУРЕС...

У полуфиналу, у двије драматичне утакмице, у Приштини 1:1, а у Бањалуци 0:0, Борац ће побједом на пенале од 4:1, када се по ко зна који пут истакао голман Анте Јаковљевић, стићи по други пут у својој историји у финале Купа Југославије...

... Трибине стадиона ЈНА у Београду, тамо испод семафора, у највећој мјери запосјели су мјеста навијачи Борца. Стигли су и Гробари, и они су за Борац. Насупрот Делије. Оне најжешће скандирају: "Звезда је живот, остало су ситнице". Доајен спортског новинарства, Раде Станојевић, тјеши Бањалучане:

- Борац је до сада у Купу постигао сјајне резултате. Нема чега да се плаши ни данас у одлучујућој утакмици са Црвеном звездом.

Нама хладно око срца, не можемо, а да не кажемо:

- Само да нам ова моћна Звезда не нанесе резултатску катастрофу.

Свечану ложу запосјели "звездаши": глумци Љуба Тадић и Иван Бекјарев, некадашњи "техничко" Аца Обрадовић, бивши асови Владица Поповић, Бора Костић, Ратомир Дујковић, пјевач Момчило Бајагић-Бајага...

Смије се велики новинар Раде Станојевић:

- Свашта данас може бити...

Звезда напада, али Борац се не да! Равноправна борба. Полувријеме је завршено 0:0. Голман Слободан Каралић брани у великој форми...

А због голмана у хотелу "Југославија", гдје су били смјештени "борчевци", ноћ раније одиграла се истинска драма. Тренер Хуснија Фазлић, послџе тренинга на стадиону ЈНА, саопштио је да ће сутра бранити Слободан Каралић. До тада неприкосновени Тончо Јаковљевић који је био у репрезентативној форми, доживио је емотивни шок. Напустио је хотел, сјео у аутобус и вратио се у Бањалуку. Тренеру Фазлићу није лако, али не губи прибраност. Одмах је позвао да из бањалуке допутује трећи голман Жељко Бабић. У хотелском предворју у касним сатима, говори свом пријатељу и некадашњем великом голгетеру Мухамеду Ибрахимбеговићу Фишеру:

- Тончо је моје "фудбалско дијете", ја сам га селектирао, форсирао у јуниорима, вратио из јајачке Електробосне, гдје је био на позајмици. Мени је најтеже. Преузимам огроман ризик. Са Тончом на голу, послџе његових сјајних одбрана у првенству и Купу, да изгубим, ником ништа, све нормално и очекивано. Ова Звезда је међу три европска клуба. Како год бранио Тончо, било би: "Па тако брани цијелу сезону", или мора и он имати "слаб дан". С Каралићем има само једна варијанта по којој ми остаје глава на рамену: да сутра побиједимо Звезду 1:0, да он одбрани пенал и да брани за десетку. Ето, ја баш у то вјерујем! Добро излази са гола, није "линијаш", био је у Звезди, зна добро многе од њених асова. Сутра ће да "гори црна земља" у нашем шеснаестерцу, голман може бити кључни играч свега онога што сам замислио да поставим на терену.

Наставак утакмице.

Ни један ни други тим нема превласт на терену. Опрезни су и Звезда и Борац. Вријеме тече.

У шездесетој минути, бањалучкој радости није било краја. Стадион ЈНА је дословно "експлодирао" у ерупцији радости црвено-плавих шалова и застава.

Борац је повео са 1:0.

Све је текло као по концу, Каралић је лопту избацио десном беку Малбашићу, који је протрчао неколико корака и проиграо Дургутовића. Брзоного десно крило Борца из пуног спринта, готово је "одрезао" лопту која је полетјела ка шеснаестерцу Црвене звезде.

Негдје тамо код друге стативе, вижљасти Сенад Лупић, надскочио је Маровића, услиједио је ударац главом, лопта се од земље одбила и покрај голмана Стојановића завршила пут крај стативе у мрежу.

Пенал за Црвену звезду. Сви су на стадиону убијеђени да пенал није постојао. Видио га је само судија Блажо Зубер.

Драган Стојковић, капитен Звезде, већ овјенчан европском славом, и голман Борца Слободан Каралић, који тог посллијеподнева има дан своје голманске каријере. Услиједио је лаган трк једне од "Звездиних звијезда", необичан ударац, по средини гола, голман Борца није се ни помјерио и лопта му је просто улетјела у руке.

Урнебес Борчевих навијача.

Бањалучани на терену, осокољени, добили крила, дословно "гину" за сваку лопту. Београђани немоћни. Ближи се крај. Још двије велике шансе за играче које са клупе сјајно води тренер Хуснија Фазлић.

Раде Станојевић већ диктира извјештај Политици, без обзира што је до краја остало пет-шест минута:

- ... Баналучки Борац је, у највећој игри у својој историји, заслужено победио Црвену звезду и у своју Баналуку носи велики пехар, побједника Купа Југославије. На тај начин Борац постаје део историје, не само овог такмичења, већ уопште југословенског фудбала јер је као друголигаш, надиграо и победио клуб европске традиције, са безброј међународних утакмица, европским и светским искуством...

Бањалучани, стиснутих песница, слушају извјештај новинарског барда, али стријепе, можда у великом страху хоће да вјерују у видовитост прекаљеног аса писане ријечи који види оно што они не могу ни да наслуте.

Вријеме је истекло и судија свира крај!

Такво славље, које је тада настало, колико на терену, толико и на трибинама, никад нису

видјели, сви они који годинама и деценијама живе уз Борац.

Ко преживи, причаће...

Побједнички пехар путује у Бањалуку.

У спортску историју отишли су: Слободан Каралић, Марио Матаја, Стојан Малбашић, Милорад Билбија, Звонко Липовац, Дамир Шпица, Амир Дургутовић, Божур Матејић, Суљо Беширевић, Поповић, Сенад Лупић, Бабић, Ранко Јаковљевић, Владица Лемић, Анте Јаковљевић, Миле Шијаковић, Танасић, тренер Хуснија Фазлић, његов помоћник Ненад Гавриловић, директор Милорад Славнић и предсједник Месуд Мулаомеровић.

У Бањалуци, дан након финала, фудбалерима Борца приређен је величанствен дочек. На Тргу Едварда Кардеља окупило се више од тридесет хиљада људи. Било је то вече за причу и памћење, за будуће генерације.

(одломак из књиге Томе Марића **Борац и спорт понос града**)